

— Текешъ! Текешъ!

Единъ едъръ волъ, съ жълта кждрава козина на челото (затуй се наричаше Текешъ, сир. Жълтурко), позна името си и тръгна. Дори той се поозърна къмъ другитѣ волове, да не би нѣкой другъ да тръгне по погрѣшка. Поподгоненъ отъ Аго, и той отърча и се спрѣ на мѣстото си предъ яслитѣ, както бѣха направили Баланъ и Чивга.

Чичо Митушъ продължи да вика подъ редъ: Сиври! Акъ-койрукъ! Комуръ! Карагъозъ! Гюверджи! Той изреди едно следъ друго много имена. Дойде редъ на ония волове, които се бѣха спрѣли още въ началото и стояха неподвижни, като изтукани. Отъ тѣхъ тръгваше, като че неочаквано оживяваше, само тоя, който си чуеше името, другитѣ не мърдаха. Никаква грѣшка не ставаше, никакво пререждане. Дори чичо Митушъ, макаръ да бѣше сърдитъ, се възхити и извика:

— Браво, мойтѣ момчета, тѣй ви искамъ! Че какъ мислишъ? — каза той на Аго. — И тѣ сж свършили класъ, и тѣ сж учени...

Чичо Митушъ подмяташе съ тия думи Василя одаджията, който често се хвалѣше, че билъ свършилъ трети класъ.

Най-после всички волове бѣха вързани. Чичо Митушъ ги обгърна съ погледъ — всички лакомо скубѣха отъ сѣното — намѣри, че всичко е направено, както трѣбва и, наедно съ Аго,